

ENTER

择天记

ENTER

19

คัดลอกอ่าน

พลิก

ไซตชะต

ENTER

คัดลอกอ่าน

ENTER

คัดลอกอ่าน

พิมพ์ครั้งที่ 1

猫腻 Mao Ni เขียน
Enter Books เรียบเรียง

ผลงานโดย
ผู้เขียน 'สยบฟ้าพิชิตปฐพี'

INKS
TONG

阅文集团

ENTER

ทดลองอ่าน

ENTER

ทดลองอ่าน

ENTER

ทดลองอ่าน

สัมผัสโลกเหนือจินตนาการ ไปกับเอนเทอร์บุ๊กส์

ร่วมแบ่งปันเรื่องราวและความประทับใจ กับ เอนเทอร์บุ๊กส์ ได้ที่
www.facebook.com/enterbooks

คำนำ

สถานการณ์ในเมืองไปตั้นนั้นร้ายแรงและตึงมือกว่าที่คาด นอกจากราชาปีศาจจะมาด้วยตัวเองโดยมีมูฮุยินถือหางแล้ว เงินฉางเซิงยังได้รับรู้จากความทรงจำของเปี่ยย่งหงว่า 'ทูตสวรรค์แห่งแสงศักดิ์สิทธิ์' จากผืนพิภพเชิงกวงก็ได้มาเยือนผืนพิภพจงกู่แห่งนี้แล้วเช่นกัน และด้วยพลังอำนาจอันล้นเหลือหยิบยืมกฎเกณฑ์ของโลกนี้มาใช้ได้อย่างอิสระจนถึงขั้นทำร้ายผู้แข็งแกร่งเขตแดนเทพศักดิ์สิทธิ์บาดเจ็บสาหัสได้ ไม่ต้องสงสัยเลยว่าทูตสวรรค์ทั้งสองตนนั้น... คือศัตรูที่แข็งแกร่งที่สุดที่เงินฉางเซิงเคยเผชิญหน้ามา

ไม่ว่าจะหันไปทางใดก็เหมือนจะเจอวิกฤตไปเสียหมด แต่เงินฉางเซิงเองก็ยังเก็บงำ 'วิธีการ' ของตนเอาไว้ไม่น้อย และจนบัดนี้ก็ยังไม่เคยเปิดเผยไม่ตายเลยสักครั้ง การต่อสู้ในเล่มนี้จะดุเดือดเลือดพลา้นและสมน้ำสมเนื้อขนาดไหนเชื่อว่านักอ่านทุกท่านเองก็คงตั้งตารอชมอยู่เช่นกัน

สำนักพิมพ์เอนเธอร์บุ๊กส์

ประวัตินักเขียน

Mao Ni

เกิดในยุค 70 ในชีวิตนี้นอกจากเที่ยวชิมลิ้มลองของอร่อยแล้ว สิ่งที่ชอบที่สุดก็คือการได้อ่านเรื่องราว เมื่ออ่านเรื่องราวมามากเข้าก็นึกคึกอยากเล่าเรื่องราวดูบ้าง และแล้วต้นศตวรรษที่ 20 ก็ค่อยๆ กลายมาเป็นผู้เล่านับแต่นั้น มาจนปัจจุบัน เคยเขียนเรื่องที่แตกต่างหลากหลายมากมาย ได้รับรางวัลมาบ้าง แต่สิ่งที่อยากให้เป็นที่ยังหนีไม่พ้นคำว่า 'อ่านสนุก' นี่แหละ หวังว่าจะสนับสนุนกันต่อไปเรื่อยๆ นะ

Mao Ni

จากใจสำนักพิมพ์

'ทำลิขิตพลิกโชคชะตา' เป็นโปรเจกต์ความร่วมมือระหว่างสำนักพิมพ์ เอ็นเธอร์บุ๊กส์และอิงค์ สโตน (Ink Stone) จุดเริ่มต้นก็มาจากแนวคิดง่ายๆ เพียงแค่ว่าอยากให้นักอ่านที่เป็นสายหนังสือเล่มได้อ่าน 'ได้สะสมนิยายแนวกำลังภายในแฟนตาซีที่การันตีความสนุก เพราะเป็นผลงานของ Mao Ni ผู้ซึ่งเคยสร้างความประทับใจแบบไม่รู้ลืมมาแล้วกับ 'สยบฟ้าพิชิตปฐพี'

ผลงานของ Mao Ni เรื่องนี้มีการแปลเป็นภาษาไทยแล้วในเว็บไซต์ Fictionlog และธัญวลัย แต่อย่างที่ได้กล่าวไปว่าเราในฐานะสำนักพิมพ์ที่ทำหนังสือก็อยากให้มีตรรกะนักอ่านทั้งหลายได้รับความสนุกสนานในแบบที่คุ้นชิน

'ทำลิขิตพลิกโชคชะตา' รูปแบบหนังสือนี้เป็นการเรียบเรียงใหม่และตรวจสอบความถูกต้องอีกครั้งจากสำนวนเดิมของ 'สมาพันธ์พลิกฟ้า' ที่ได้แปลไว้กับทางอิงค์ สโตน ทีมบรรณาธิการของเอ็นเธอร์บุ๊กส์ได้ตั้งใจและทุ่มเทอย่างยิ่งในการรักษาคุณภาพของงานซึ่งเป็นจุดแข็งของเรามาตลอด เพื่อให้ผู้อ่านได้รับทั้งสารและอรรถรสอย่างสมบูรณ์ที่สุด

หวังว่าทุกท่านจะมีความสุขกับการอ่าน

"เมื่ออยู่ในตำแหน่งที่ต่างกันก็ต้องกระทำเรื่องที่แตกต่างกันออกไป
ขบคิดถึงคำถามที่ไม่เหมือนกัน" ราชปิตาจารย์กล่าวด้วยสีหน้าเยือกเย็น
"พวกเราเป็นผู้ที่ดำรงอยู่จุดสูงสุดระหว่างฟ้าดิน
เช่นนั้นก็ต้องมองให้ไกลที่สุดเข้าไว้"

ตอนที่ 173

เจียบสงบ

เงินฉางเซิงยังคงมีหลายเรื่องที่ไม่เข้าใจ

ในคืนการต่อสู้ที่สุสานเทียนชู่ นักบวชจากผืนพิภพอื่นผู้นั้นไม่ได้ใช้
ร่างเนื้อจริง ๆ แต่ใช้วิธีการบางอย่างเพื่อนำจิตวิญญาณมายังผืนพิภพ
แห่งนี้

แต่ทูตสวรรค์จากผืนพิภพเซิงกงที่เปี่ยยังหงได้พบนั้นเป็นตัวตน
ที่แท้จริง พวกเขามาได้อย่างไรกัน

หากว่าสามารถเดินทางระหว่างสองผืนพิภพได้ง่ายถึงเพียงนี้ เช่นนั้น
เหตุใดก่อนหน้านี้คนจากผืนพิภพเซิงกงจึงไม่ปรากฏตัวเล่า

เขาเอ่ยคำถามนี้กับเปี่ยยังหง ทั้งยังถามอีกว่าเหตุใดในปีนั้น
ลูกหลานของสกุลสูงศักดิ์ถึงสามารถหลบหนีไปยังผืนพิภพเซิงกงได้
พวกเขาใช้วิธีการใดกัน

ที่สำคัญไปกว่านั้นก็คือระหว่างเผ่าปีศาจกับผืนพิภพเซิงกงนั้น
มีความสัมพันธ์เช่นไรกันแน่

เปี่ยยังหงมิได้ตอบอย่างชัดเจน เพราะเขาเองก็ไม่มั่นใจว่า
การคาดเดาของตนนั้นถูกต้องหรือไม่ จึงไม่ต้องการให้ความคิดของตน

ส่งผลต่อการตัดสินใจของเงินฉางเซิง

เขาเอ่ยตอบเงินฉางเซิงว่า "หากเป็นเรื่องเหล่านี้ ท่านควรไปสอบถามอาจารย์ของท่าน"

คำพูดนี้ไม่ผิด ชางสิงโจวยอมเป็นผู้ที่เข้าใจผิดพิพาทเชิงกวางมากที่สุดในโลกนี้

เขาเก็บเงินฉางเซิงได้จากกริมลำธาร ขับไล่มังกรทองยักษ์ตัวนั้น เชิญจิตวิญญาณนักบวชลูกหลานสกุลสูงศักดิ์ในอดีตผู้นั้นมาয়โลกนี้ เพื่อต่อกรกับจักรพรรดินี้ศักดิ์สิทธิ์

เรื่องทั้งหมดที่เกี่ยวข้องกับผีพิพาทเชิงกวางล้วนมีเงาของเขาหรือเรียกได้ว่ามีเขาเกี่ยวข้องด้วยเสมอ

และเรื่องเหล่านั้นล้วนเกี่ยวข้องกับเงินฉางเซิง

เงินฉางเซิงก็ไม่ว่าควรพูดอะไรดี

เปี้ยยังหมมองอีกฝ่ายก่อนเอ่ยอย่างจริงจังว่า "ท่านต้องระวังหน่อยแล้ว"

เงินฉางเซิงเข้าใจความหมายของเขา

การต่อสู้ของเทพศักดิ์สิทธิ์ในวันก่อนคือการล้อมสังหารอย่างเปิดเผยของมู่ฮุ่ยหยินและเผ่าปี่ศาจที่พุ่งเป้าหมายไปยังผู้แข็งแกร่งเผ่ามนุษย์ ที่ต้องระแวงระวังมากกว่านั้นก็คือนี้เกี่ยวพันถึงชนต่างเผ่าซึ่งอยู่อีกฟากฝั่งของท้องฟ้าดวงดาว เผ่ามนุษย์ต้องตอบโต้อย่างแข็งแกร่งและทรงพลังที่สุด เงินฉางเซิงในฐานะที่เป็นสังฆราชก็เหมาะสมแล้วที่ต้องรับผิดชอบภาระหน้าที่นี้ และต้องเผชิญหน้ากับแรงกดดันอย่างมากเช่นกัน

ที่สำคัญที่สุดก็คือเขาจำเป็นต้องทำความเข้าใจก่อนว่าแท้จริงแล้วชางสิงโจวคิดอย่างไร

เรื่องเหล่านั้นล้วนเป็นเรื่องในอนาคต ตอนนั้นเขามีเรื่องต้องจัดการมากมายพอแล้ว

เงินฉางเชิงหันไปมองอุ้งย้งปี

อุ้งย้งปีถลึงตามองเขากลับอย่างดูร้าย

เงินฉางเชิงถอนสายตากลับมา แล้วเอ่ยกับเปี่ยย้งหงว่า "ไม่ต้อง
กล่าวอะไรจริงๆ หรือ"

เปี่ยย้งหงสายศีระชะ

เงินฉางเชิงมองไปยังเชวียนหยวนพั่วที่ยังสลบไสลไม่ได้สติอีกครั้ง

เชวียนหยวนพั่วรูปร่างสูงใหญ่ ใบหน้าเต็มไปด้วยหนวดเครา
มองดูแล้วค่อนข้างมีอายุ แต่ความจริงนั้นเขาเป็นคนที่อายุน้อยที่สุดใน
สำนักศึกษาศาสนาหลวง

ปกติแล้วเงินฉางเชิง ถึงซานสือลิว ซูโม่ววี เจอซิว รวมถึงคนอื่นๆ
ชอบหยอกล้อเชวียนหยวนพั่วมาก แต่ก็รักและเอ็นดูเขามากเช่นกัน

ไม่รู้เมื่อไรเชวียนหยวนพั่วจึงจะฟื้นขึ้นมา

เงินฉางเชิงเดินออกมาจากลานเรือนเล็กก่อนกำชับหัวหน้าปกครอง
แห่งหอศาสนาชีฮวงว่าไม่อนุญาตให้ผู้ใดก้าวเข้าไปในตรอกแม้แต่ก้าวเดียว

หัวหน้าปกครองตอบรับเสียงต่ำ มิได้ถามคำถามโง่งมอย่างเช่นว่า
หากคนผู้นั้นผู้นี้มาจะทำอย่างไร ในเมื่อไม่ว่าผู้ใดก็ไม่อนุญาตให้ก้าวเข้าไป
ในตรอก เช่นนั้นต่อไปจักรพรรดิชาวและมู่ฮุยหนีมา หรือแม้แต่ซางสิงโจว
และจักรพรรดิมาเองก็เข้าไปไม่ได้

เมื่อรับรู้ได้ถึงลมปราณของผู้แข็งแกร่งสืบทอดสายและพลังปราณ
ของค่ายกลดำหนักหน่วงที่แผ่ซัดระหว่างตรอกกับทางตันสน เงินฉางเชิง
ก็วางใจลงหลายส่วน

เสียงกระเรียนร้องขึ้น เขาขี่กระเรียนขาวทะยานขึ้นไปบนท้องฟ้าแล้ว
กระปือยกว่าเล่มรอบลานเรือนส่งเสียงทะลวงผ่านอากาศติดตามเขาไป

เขารู้ว่าที่นั่นน่าจะไม่มีปัญหาใด แต่ก็ยังอดกังวลและตึงเครียดไม่ได้

เขาจึงไม่ได้สังเกตว่าก่อนจากมากระเรียนขาวได้เหลือบมองไปยัง
วัดเทียนชู่หนึ่งครั้ง รวากับกำลังขอคำแนะนำจากใครบางคน

เมื่อยืนยันว่าเงินฉางเชิงจากไปแล้ว คู่ย่งปักก็ได้สติกกลับมาในทันที
นางพุ่งตัวไปหาเปี้ยยังหงก่อนตะคอกเสียงดัง "ท่านเสียสติไปแล้วหรือ
หากเกิดอะไรขึ้นจะอย่างไรเล่า!"

ที่นางกล่าวนั้นหมายถึงเรื่องที่เมื่อครูเปี้ยยังหงใช้นิ้วมือเพียงนิ้วเดียว
ถ่ายทอดประสบการณ์และสติปัญญาในการต่อสู้ของเทพศักดิ์สิทธิ์ให้กับ
เงินฉางเชิง

นี่คือวิชาลับที่สืบทอดต่อกันมาเจ็ดพันกว่าปีของหอวันโชวแห่ง
เมืองซีหลิง เรียกว่าแต้มจุดแดง

อาจารย์สามารถใช้วิชานี้ถ่ายทอดสิ่งที่ตนได้บำเพ็ญเพียรมาให้
แก่ศิษย์ได้โดยตรง

วิชานี้อัศจรรย์ยิ่งนักแต่ก็อันตรายมากเช่นกัน หากไม่ระวังเพียงนิด
ก็จะถูกวิชาแวมักัดกลืนกิน

ในอดีตนั้นมีเพียงช่วงก่อนการสอบใหญ่หรือการเปิดสวนใจเท่านั้น
ที่หอวันโชวแห่งเมืองซีหลิงจะทำการคัดเลือกศิษย์ที่โดดเด่นแต่ขาดซึ่ง
ประสบการณ์มาถ่ายทอดวิชาให้ด้วยวิธีนี้

หากใช้วิชานี้ถ่ายทอดกำลังฝีมือให้ลูกศิษย์ก็จะอันตรายอย่างยิ่งที่สุด
โดยทั่วไปแล้วต้องตายอย่างไม่ต้องสงสัย ไม่ว่าจะเป็นผู้ถ่ายทอดวิชาหรือ
จะเป็นผู้รับวิชาก็ตาม ด้วยเหตุนี้เจ็ดพันกว่าปีต่อมา เรื่องเช่นนี้จึงเกิดขึ้นที่
หอวันโชวเพียงสองครั้งเท่านั้น

ตอนที่เห็นนิ้วของเปี้ยยังหงละจากหว่างคิ้วของเงินฉางเชิง คู่ย่งปัก
ค่อนข้างกังวลใจทีเดียว ความเดือดดาลของนางในคราวนี้จึงมีเหตุผลอยู่บ้าง
เปี้ยยังหงมองนางอย่างเงิบสงบ ไม่ได้เอ่ยคำใด

อู๋ย้งบ๊ี้พลันคิดได้ว่าสองวันนี้เขามักจะมองนางอย่างเสียบสบเช่นนี้ แต่กลับไม่พูดจาใดๆ ทั้งยังคิดได้ว่าช่วงสองปีมานี้เขามักจะทอดสายตามองภูเขาห่างไกลอย่างเสียบสบเช่นนี้โดยไม่พูดจาใดๆ เช่นกัน จากนั้น นางก็นึกถึงคำพูดเหล่านั้นที่ผู้คนพูดถึงยามที่เห็นพวกตนสองสามีภรรยา ไหนจะคำเหล่านั้นที่ผู้คนพูดออกมาด้วยสายตาอีกเล่า อย่างเช่นพวก หวังพั่ว...ทันใดนั้นนางก็รู้สึกตื่นตระหนก จึงปิดปากลงอย่างไม่สบายใจ

เป่ย์ย้งหงกับนางเป็นสามีภรรยากันมานานหลายปี ย่อมรู้ว่านาง กำลังคิดอะไรอยู่ เขายิ้มบางๆ พลังลึบศิระของนางไปด้วย

อู๋ย้งบ๊ี้ยังตื่นตระหนกมากขึ้น เพราะช่วงหลายปีมานี้แม้ว่าเป่ย์ย้งหง ยังคงเคารพและปกป้องนาง แต่ก็นานมาแล้วที่เขาไม่มีการกระทำที่ใกล้ชิด เช่นนี้

เพื่อขจัดความไม่สบายใจภายในใจ นางจึงเปลี่ยนเรื่องเสียที่ออกถามออกไปว่า "เหตุใดจึงไม่บอกเขาว่าสวี่ไห่ยว่หรงมาที่นี่"

"ธิดาเทพไม่ได้ปรากฏตัว แสดงว่านางไม่ยอมให้เงินฉางเซิงรู้ ข้าเลยไม่พูดอะไร" เป่ย์ย้งหงครุ่นคิดก่อนเอ่ยบอกนางอย่างจริงจังและหนักแน่นว่า "ต่อไปเจ้าต้องเคารพได้ทำสังฆราชและธิดาเทพให้มากหน่อย"

อู๋ย้งบ๊ี้กล่าวอย่างโมโหว่า "ข้าคร้านจะทำเรื่องที่ไม่วางใจพวกนี้ อย่างไรก็ตามเสียพวกเขาก็เห็นแก่หน้าท่าน คงไม่ทำอะไร หรือท่านคิดจะทอดทิ้งข้า ไม่สนใจข้าแล้วหรือ"

เป่ย์ย้งหงไม่ได้โต้ตอบ เพียงถอนหายใจออกมาเท่านั้น

อู๋ย้งบ๊ี้นึกถึงการกระทำก่อนหน้านี้ของเขาจึงไม่สบายใจขึ้นอีกครั้ง นางเอ่ยอย่างเชื่องช้า "อย่างมากต่อไปข้าก็แค่แก้แค้นเสีย สังหารคนให้น้อยลงหน่อย"

เป่ย์ย้งหงยังคงไม่กล่าวคำ

สีหน้าของอุ๋ดยงบีเปลี่ยนเป็นไม่น่าดูทันที นางเอ่ยต่อ "หรือว่าท่านคิดจะทิ้งข้า ไม่สนใจข้าจริงๆ"

นางยังคิดยิ่งรู้สึกว่าการจะเป็นเรื่องจริง จึงทั้งร้อนรนทั้งโกรธเกรี้ยวสุดท่ายก็หลังน้ำตาออกมา หลังจากนั้นจึงเริ่มเปิดปากเอ่ยคำผรุสวาทเสียงดัง

สำหรับเปี้ยยังหงแล้ว เนื้อหาที่นางก่นด่าล้วนไม่มีอะไรใหม่เลย 'ไปๆ มาๆ' ก็ล้วนเป็นคำพูดไม่กี่ประโยคนั้น เช่น 'ตาแก่ไร้คุณธรรม' 'บัณฑิตยากจนอกตัญญู' 'ตอนนั้นหากไม่ใช่เพราะข้า...' ทว่าเมื่อเขาเริ่มรู้สึกโกรธขึ้นมาจริงๆ บ้างนั้น...

อุ๋ดยงบีพลันเอ่ยออกมาทั้งน้ำตาว่า "ตอนนี้ข้าไม่มีมือแล้ว แม้แต่ลูกชายก็ไม่มีแล้ว หากท่านต้องการจากไปอีก ข้าจะทำอย่างไร"

เปี้ยยังหงถอนหายใจ โอบนางเข้าสู่อ้อมอกพลงตบหลังนางเบาๆ เพื่อหลีกเลียงไม่ให้นางร้องไห้จนลืมหืมไป

นางมีนิสัยโมโหร้ายเช่นนี้ เขารู้มาตลอด แต่ก็ทำอะไรไม่ได้

ไม่รู้ว่าเวลาผ่านไปนานเท่าไร อุ๋ดยงบีที่ทั้งร้องให้ทั้งก่นด่าก็เหน็ดเหนื่อยและหลับลึกไปในอ้อมอกอดของเขา

แม้แต่ในยามนอนหลับ มือซ้ายของนางก็ยังคงจับปกเสื้อเขาเอาไว้แน่นราวกับกลัวว่าเขาจะแอบหนีนางไปอย่างเงียบงัน

เปี้ยยังหงมิได้นอนหลับ เขามองหน้านางเจี๊ยบๆ ไม่รู้ว่ากำลังคิดเรื่องใดอยู่

เมฆหมอกบนเทือกเขาสลายตัวไปแล้ว

มีเสียงคลื่นแผ่วเบาดังมาจากใต้หน้าผาในระยะไกล

เงินจางเซิงเดินลงมาจากกระเรียนขาวและเดินตรงไปเบื้องหน้า

เบื้องหน้าคือต้นไม้สวรรค์ที่สูงเทียมเมฆต้นหนึ่ง

ได้ต้นไม้มีถ้ำขนาดใหญ่

ด้านในมีห้องเล็กๆ ห้องหนึ่ง

เด็กสาวชุดดำผู้นั่งยืนอยู่หน้าห้องอย่างเงียบสงบ

ตอนที่ 174

คำพลอดรักใต้ต้นไม้สวรรค์

แน่นอนว่าเด็กสาวชุดดำผู้นั้นคือมังกรดำน้อย

ในฐานะผู้คุ้มกัน ระหว่างนางและเงินฉางเชิงมีความเชื่อมโยงทางจิตวิญญาณที่ยากจะตัดขาดได้ ดังนั้นช่วงนี้นางหลบซ่อนตัวอย่างเงียบงัน เงินฉางเชิงเองก็มั่นใจได้ว่านางยังปลอดภัย เพียงแต่ว่าความสัมพันธ์นี้ถูกตัดขาดลงโดยเพลิงพนาของต้นไม้สวรรค์ เงินฉางเชิงจึงไม่สามารถทราบตำแหน่งที่อยู่ของนางได้ แต่เมื่อมีเบาะยังงชี้ตำแหน่งให้ การจะหานางให้พบจึงง่ายดายยิ่งนัก

ต้นไม้สวรรค์สูงใหญ่ถึงเพียงนั้น ภายในถ้ำย่อมจุเรือนทั้งหลังไว้ได้ ร่างของมังกรดำน้อยก็ดูเล็กและบอบบางไปถนัดตา

สายตาของเงินฉางเชิงมองไปยังข้อเท้าของนาง เมื่อเห็นไซ้เหล็กนั้นก็อดคิดถึงภาพที่มักจะเห็นได้สะพานเปยชินเมื่อในอดีตไม่ได้ อารมณ์เขาหดหู่ลงเล็กน้อย

มังกรดำน้อยมองเขาและกล่าวขึ้น "เหตุใดเจ้าถึงมาช้าเพียงนี้"

เงินฉางเชิงเต็มไปด้วยความรู้สึกผิดและเสียใจ ไม่รู้ว่าควรอธิบายอย่างไรดี

สายตาของมังกรดำน้อยมองผ่านไหล่ของเขาไปยังกระเรียนขาวตัวนั้น สีหน้านางก็พลันเปลี่ยนเป็นเยือกเย็นราวน้ำค้างแข็งในทันที

เงินฉางเชิงไม่ได้สังเกตถึงอารมณ์ที่เปลี่ยนไปของนาง ต่อให้เขาสังเกตเห็นก็คงไม่เข้าใจว่าเป็นเพราะสาเหตุใด

เขาเดินไปนั่งยองๆ ตรงหน้าจี้ตจี้ต เริ่มพิเคราะห์โซ่เหล็กเส้นนั้นที่กักขังนางเอาไว้ยังที่แห่งนี้

ใต้ต้นไม้เกิดเสียงกระป๋องดังขึ้นติดต่อกันราวกับพิรุณโปรยปราย

ภายในเวลาอันสั้น กระป๋องเสียงช็อกกว่าสิบเล่มรวมถึงกระป๋องไร้ราศีกัทยอยลงมือ ทว่าก็ยังไม่สามารถสะบัดโซ่เหล็กนั้นได้

โซ่เหล็กนั้นแตกต่างจากโซ่เหล็กใต้สะพานเปยซิน พื้นผิวของโซ่เหล็กเส้นนี้ไม่ได้ปกคลุมด้วยพลังปราณศักดิ์สิทธิ์ที่ใช้ตัดขาดการโจมตี แต่กลับผนึกเป็นหนึ่งเดียวกับทั้งภูเขาแห่งนี้แล้ว ด้านในของมันราวกับซ่อนเร้นไว้ด้วยค่ายกลบางอย่างที่สามารถถ่ายทอดการโจมตีทุกอย่างที่เกิดขึ้นกับโซ่เหล็กไปยังภูเขาทั้งลูกได้

กล่าวอีกอย่างคือหากต้องการตัดสะบัดโซ่เหล็กนี้ก็ต้องทำลายหน้าผาแห่งนี้เสีย

ทำลายหน้าผาแห่งนี้ สำหรับเงินฉางเชิงในตอนนี้อาจจะมีโซ่เรื่องที่ทำได้แต่อย่างใด แต่ปัญหาก็คือนั่นอาจจะกระทบกระเทือนไปถึงรากฐานของต้นไม้สวรรค์ ถึงตอนนั้นหากเพลิงพนาปะทุขึ้นมาจากใต้ดินจะอย่างไร เขาสามารถขี่กระเรียนขาวหนีไปได้ แต่เขาจะสามารถมองดูมังกรดำน้อยถูกเพลิงพนากลืนหายไปได้อย่างไร

ในเมื่อทำเช่นนั้นไม่ได้ ก็ต้องคิดหาวิธีอื่นเพื่อทำลายค่ายกล

เขานึกถึงนามต้องห้ามของภูเขาแห่งนี้พลางคิดในใจว่ามีคำพูดใดหรือไม่

มังกรดำน้อยพุดขึ้นมาด้วยอารมณ์ไม่ดีว่า "เดิมทีเผ่าของจักรพรรดิขาว

ก็คือพยัคฆ์ขาว ของเล่นเช่นนี้คือวิธีที่ใช้คุมขังคนในเผ่าตน เรียกขานด้วยชื่อนี้ไม่ใช่เรื่องไร้เหตุผล"

เงินฉางเซิงเอ่ยตอบ "ลั้วลั้วกำลังหาบุญแจอยู่ เพียงแต่กังวลว่าจะใช้เวลานานเกินไป...หากกรงพยัคฆ์ก็เป็นค่ายกล ข้าก็อยากจะเขียนจดหมายเชิญให้ยว่หวงมาที่นี้ นางคงคิดวิธีจัดการออกแน่"

ในตอนแรกเขาขอคำแนะนำจากสวี่โหย่วหวงว่าจะทำลายผนึกใต้สะพานเป่ยชินอย่างไร ถึงแม้สุดท้ายจะเป็นได้ทำสำเร็จคนก่อนที่ลงมือ แต่ในด้านนี้นางก็เก่งกาจอย่างแท้จริง

สีหน้าเยือกเย็นราวกับน้ำค้างแข็งบนใบหน้ามังกรดำน้อยหายไปทันที นางตะคอกออกมาอย่างโมโหว่า "ซีกระเรียนของหญิงอื่นมาช่วยข้าเจ้าทำเรื่องเช่นนี้ได้อย่างไรกัน!"

เงินฉางเซิงตะลึงงันก่อนเอ่ยถาม "เรื่องเช่นนี้อะไรกัน"

มังกรดำน้อยโกรธมากขึ้น นางตะโกนเสียงดังลั่น "เจ้ายังจะให้นางมาช่วยข้าอีกหรือ ยังจะให้นางมาช่วยข้าถึงสองครั้ง เจ้านี้มีสมองแบบใดกันแน่!"

เงินฉางเซิงรู้สึกว่สมองของตนใช้การไม่ได้อย่างแท้จริง เพราะเขาไม่รู้เลยว่าเหตุใดมังกรดำน้อยถึงโมโหเพียงนี้ ไม่รู้เลยว่าถ้อยคำที่เอ่ยออกมาเหล่านี้มีความหมายอะไร

เขากับมังกรดำน้อยใช้ชีวิตอยู่ด้วยกันบนเทือกเขาหิมะที่ชายแดนเหนือกว่าสามปี พวกเขากินด้วยกัน เดินทางด้วยกัน พำนักร่วมกัน นับว่าใกล้ชิดสนิทกันอย่างมาก แต่หลายคราเขาเองก็ยังไม่เข้าใจจิตใจของนาง

ซีกระเรียนของหญิงอื่นหรือ ให้นางมาช่วยถึงสองครั้งหรือ เรื่องเช่นนี้คือเรื่องอะไรกันเล่า

เขาอธิบายต่ออย่างไม่รู้ตัว "นางเป็นคู่หมั้นข้าเอง ไม่ต้องเกรงใจไปหรอก"

มังกรดำน้อยเอ่ยอย่างโกรธเกรี้ยว "เจ้าก็เป็นชายคนแรกของข้า เหตุใดหลายปีมานี้ถึงยังเกรงใจข้าอยู่เช่นนี้เล่า"

จุดสูงสุดของต้นไม้สวรรค์อยู่เหนือชั้นเมฆที่ไกลออกไป
แสงอาทิตย์สาดส่องผ่านกิ่งไม้ แสงสีทองที่ปรากฏงดงามยิ่งนัก
ปีกสีขาวบริสุทธิ์คู่หนึ่งค่อยๆ หุบลง สวิโหยวหรงยืนอยู่บนกิ่งไม้ที่
แกว่งไปตามแรงลม

นางยื่นมือออกไปเด็ดผลเจี๊ยงกั่วเพลิง* ดวงตาเป็นประกายนั้น
เต็มไปด้วยความรู้สึกอยากกรู้อยากเห็น นางกัดไปหนึ่งคำอย่างระมัดระวัง
ผ่านไปครู่ใหญ่ นางก็พยักหน้าอย่างพอใจพอใจ

ทว่าชั่วขณะต่อมาสีหน้านางก็เปลี่ยนไปเล็กน้อย ไม่ได้พอใจ
อีกต่อไป

มิใช่เพราะผลเจี๊ยงกั่วเพลิงในตำนานที่เล่าขานกันว่าบรรจุด้วย
พลังปรารถนาเข้มข้นของเพลิงพนาทำให้นางได้รับบาดเจ็บ แต่เป็นเพราะว่า
นางได้ยินเสียงสนทนาจากเบื้องล่างลอยมาตามลม

"ที่กระเรียนข้าไปหาหญิงอื่นก็แล้วไปเถิด แต่ยังมีถึงสองคน...
ปีนั้นไม่อร่อยไม่ได้โกหกข้าจริงๆ เจ้ากับพวกนางมีปัญหากันจริงๆ"

เงินฉางเชิงกระจ่างแจ้งในทันที เขารู้แล้วว่าปัญหาอยู่ที่ใด
นับตั้งแต่ที่รู้จักกันที่ได้สะพานเป่ยชินจนถึงตอนนี้ก็เป็นเวลานานมาก
แล้ว เขารู้มานานแล้วว่าในตอนแรกนั้นเกิดเรื่องอะไรขึ้น และรู้ถึง
ความคิดนางมาตลอด

ตอนแรกเขาเสียอย่างมากเพื่อถอดจิตสำรวจตน จุดไฟเผาทุ่งหิมะ
ที่เกิดขึ้นจากแสงดวงดาวจนเกือบจะถูกเผาไหม้เสียหมดสิ้น

* ผลเจี๊ยงกั่วเพลิง คำว่าผลเจี๊ยงกั่วเป็นคำเรียกโดยรวมของผลไม้ตระกูลเบอร์รี่

ในช่วงเวลาสำคัญนั้นมังกรดำน้อยกรีดหว่างคิ้วของนาง ใช้โลหิตแท้ของมังกรน้ำค้างแข็งช่วยเขาเอาไว้

และนั่นคือโลหิตแรกที่ล้ำค่าและบริสุทธิ์ที่สุด

ตามกฎหมายของเผ่ามังกรแล้ว การกระทำเช่นนี้ของนางเท่ากับว่านางได้เลือกเงินฉางเชิงเป็นสามีของตนแล้ว

ในปีต่อๆ มา โดยเฉพาะช่วงสามปีที่อยู่ในทุ่งหิมะชายแดนเหนือสิ่งที่นางคิดมาตลอดก็คือเรื่องนี้

ที่เงินฉางเชิงมีชีวิตอยู่ได้จนถึงทุกวันนี้ คนที่เขาควรจะขอบคุณที่สุดก็คือนาง เขาสามารถใช้ชีวิตของตนช่วยนางอย่างไม่ลังเล แต่สำหรับเรื่องนี้เขาไม่อาจรับไว้ได้จริงๆ

ด้วยเพราะเขามีสัญญาหมั้นหมายแล้ว ต่อให้สัญญาหมั้นหมายนั้นจะเคยถูกยกเลิกไปก็ตาม

ก่อนหน้านี้เขาไม่รู้ว่าควรจะเผชิญหน้ากับสถานการณ์นี้อย่างไร จิตได้สั่งานึกบอกให้ตนอย่าคิดไปในด้านนั้น

บทสนทนาที่เต็มไปด้วยความเกลียดชังและความรู้สึกผิดเช่นนั้นที่จริงนั้นเกิดขึ้นระหว่างเขากับมังกรดำน้อยมาหลายครั้งมากแล้ว

สุดท้ายก็ยังคงจบลงด้วยความเจ็บปวดของเขา

และสุดท้ายก็ยังคงเป็นมังกรดำน้อยที่ทำลายความเจ็บนั้น

"เจ้าคนไร้ประโยชน์ เจ้าไม่กล้าแต่งหญิงสองคนหรือ หากเพิ่มแล้วอีกก็เป็นสามคน ได้เท่าสังฆราชเช่นเจ้าเลี้ยงดูไม่ไหวหรือ เจ้าเกรงกลัวสวี่ไหย่หวงถึงเพียงนี้เลยหรือ" นางมองเงินฉางเชิงก่อนยิ้มเยาะกล่าว "ไม่พูดเรื่องพวกนี้แล้ว เจ้าไปจัดการเรื่องด้วยตนเองเถิด เพียงแต่ต้องระวังหน่อย อย่ารีบเร่งและกดดันมู่ฮูหยิน เพราะนางกลัวสังหารเจ้าจริงๆ"

เงินฉางเชิงมองนางก่อนเอ่ยอย่างกังวลว่า "แล้วเจ้าจะทำอย่างไร"

มังกรดำน้อยกล่าวด้วยสีหน้าเย่อหยิ่งว่า "ไม่มีผู้ใดกล้าสังหารมังกร

น้ำค้างแข็งอันล้ำค่าที่ริมแม่น้ำหงเหอหรือ"

เงินขวางเชิงกลับไม่ได้เชื่อในคำกล่าวนี้ทั้งหมด เขารู้ว่าที่เผ่ามกรสามารถสร้างแคว้นได้ต้องขอบคุณความช่วยเหลือของเผ่ามังกรน้ำค้างแข็ง แต่กลุ่มคนเนรคุณนั้นพบเห็นได้บ่อยครั้งนัก ผู้ใดจะรับรองได้ว่ามู่ฮุยหนจะไม่บ้าคลั่ง ทว่ายามนี้เขารั้งอยู่ที่นี้ก็ไม่มีประโยชน์อะไรจริงๆ

เขาคุ่นคิดอยู่ครู่ใหญ่และกล่าว "ข้าขอโทษ"

มังกรดำน้อยมองเขาก่อนเอ่ยด้วยน้ำเสียงจุนใจ "เงินขวางเชิงข้าคือผู้คุ้มกันของเจ้า เจ้าคิดว่าข้าอยากฟังเจ้าพูดสามคำนี้จริงหรือ"

กระเรียนขาวโฉบบินไปอีกครั้ง

มังกรดำน้อยมองไปยังจุดที่เงาของกระเรียนขาวหายลับไป พลันถอนหายใจเบาๆ

ยามนี้บนใบหน้านางมองไม่เห็นสีหน้าเย่อหยิ่งใดๆ อีกแล้ว ไม่มีรอยยิ้มเยาะหยันที่มองลงมาจากเบื้องสูง ไม่มีอารมณ์รุนแรง มีเพียงความเปล่าเปลี่ยวเบาบาง

ในตอนนี้นางเป็นเพียงเด็กสาวชุดดำธรรมดาผู้หนึ่งที่กำลังมองคนรักของตนจากไปไกล

ในตอนนี้มีเสียงหนึ่งดังมาจากบนต้นไม้สวรรค์

"ความโดดเดียวนั้นต้องมีคนเพียงคนเดียว แต่ความเปล่าเปลี่ยวนั้นต้องมีคนสองคน เพราะนั่นคือความคิดถึงหลังแยกจากกัน"

มังกรดำน้อยหันไปมองด้วยสีหน้าระแวงระวัง

จากนั้นนางก็มองเห็นสวี่โฮ่ยหวง

สวี่โฮ่ยหวงมองนางอย่างสงบนิ่งก่อนเอ่ย "ปัญหาก็คือเขาเป็นคนของข้า เจ้าจะรู้สึกเปล่าเปลี่ยวเพราะเขาได้อย่างไรกัน"

ตอนที่ 175

เหมียว

มังกรดำน้อยไม่เคยพบสวี่ไหย่วหรงมาก่อน แต่นางรู้ว่าคนผู้นี้คือ สวี่ไหย่วหรง

คำเล่าลือไม่ผิดเลยแม้แต่หน่อย สวี่ไหย่วหรงดงามมากจริงๆ แม้แต่นางเองยังไม่อาจไม่ยอมรับ

แต่นางไม่คาดคิดว่าครั้งแรกที่สวี่ไหย่วหรงพบเจอนางนั้นจะเอ่ยถ้อยคำเช่นนี้ออกมา

ถ้อยคำนั้นฟังดูแล้วค่อนข้างมีวาทศิลป์ แต่นางจะฟังความหมายของการป่าวประกาศที่ซ่อนเร้นอยู่ในถ้อยคำนั้นไม่ออกได้อย่างไร

ไม่สิ นั่นไม่ได้ซ่อนเร้นเลยด้วยซ้ำ สวี่ไหย่วหรงไม่ได้ปิดบังไว้แม้แต่หน่อย นางป่าวประกาศความเป็นเจ้าของเงินฉางเชิงอย่างชัดเจน

ธิดาเทพผู้บริสุทธิ์ศักดิ์สิทธิ์หาได้เปรียบในคำเล่าลือผู้นั้นมีความปรารถนาที่แรงกล้าถึงเพียงนี้เชียวหรือ

มังกรดำน้อยถึงกับคิดถึงมังกรชั้นต่ำตัวเมียที่หยาบคายบนเกาะทางใต้เหล่านั้น กล่าวอย่างเหินแสมว่า "เช่นนั้นเจ้าต้องการปลัสวระราดบนตัวเขาหรือไม่"

คำกล่าวนี้นี้ยาบคายอย่างยิ่ง แต่สวีหยวหรงกลับมิได้โกรธเคือง นางเอ่ยตอบอย่างสงบนิ่งว่า "บางทีอาจมีวิธีการอื่นที่สามารถจัดการได้"

มังกรดำน้อยมองนางอย่างเยือกเย็นพลางเอ่ย "เจ้าคิดจะจัดการอย่างไร"

สวีหยวหรงมองไปยังข้อเท้าของมังกรดำน้อย เอ่ยอย่างเรียบเฉยว่า "ข้าไม่มีวิธีการกำจัดผืนนี้ในเวลาอันสั้น อีกทั้งข้าก็ไม่อยากให้เขาเอาแต่ห่วงกังวลเพราะเรื่องนี้และรู้สึกผิดกับเจ้านักไปกว่านี้ ดังนั้นข้าจึงตัดสินใจว่าทุกวันนี้ข้าจะพยายามหาเวลามาอยู่เป็นเพื่อนเจ้า เช่นนี้เจ้าจะได้ไม่โดดเดี่ยวและไม่เข้าใจผิดว่าความโดดเดี่ยวนั้นคือความเปล่าเปลี่ยวอีก"

มังกรดำน้อยเอ่ยตอบอย่างโกรธเคืองว่า "ข้าไม่ต้องการให้เจ้ามาอยู่เป็นเพื่อน เห็นหน้าเจ้าแล้วข้ารำคาญยิ่งนัก"

สวีหยวหรงอมยิ้มตอบว่า "เจ้าเป็นผู้คุ้มกันของเขา แน่จนว่าข้าต้องดูแลเจ้าเป็นอย่างดีเพื่อขอบคุณเจ้า"

มังกรดำน้อยยิ้มเยาะ "เกี่ยวอะไรกับเจ้าด้วย เขาเป็นคนของข้า!"

สวีหยวหรงที่ได้ยินคำกล่าวนี้อีกกลับไม่โกรธเคืองและไม่ได้เถียงคำใด นางยื่นมือออกไปลูบผมสีดำขลับของมังกรดำน้อย ยิ้มเล็กน้อยพลางเอ่ย "เด็กดี"

มังกรดำน้อยรู้สึกหดหู่ใจอย่างที่สุด นางสาวศิระะสุดกำลัง อยากจะดิ้นรนให้พ้นจากมือนาง แต่กลับทำไม่ได้

สวีหยวหรงมองท่าทางนี้ของนางก่อนเอ่ยอย่างอารมณ์ดี "น่ารักจริง"

มังกรดำน้อยโกรธจนทนไม่ไหว นางตะโกนออกไป "ข้าจะกินเจ้าเสีย!"

สวีหยวหรงยิ้มน้อยๆ พลางเอ่ย "ขอเพียงเจ้าไม่คิดกินข้าลงไปก็พอ"

มังกรดำน้อยตะลึงงันไปครู่หนึ่งก่อนจะเข้าใจความหมายของนาง

ทันใดนั้นนางก็หน้าแดงเรื่อ ก่อนประณามออกมาว่า "สตรีเช่นเจ้าเหตุใด จึงหน้าไม่อายถึงเพียงนี้!"

"ขออภัยเจ้าค่ะ อาจารย์ ข้าหาบุญแจ่มไม่เจอ"

ลั่วลั่วเงยหน้ามองเงินฉางเซิงแวบหนึ่ง ค่อนข้างกระวนกระวายใจ นี่คือนักกษัตริย์ที่เป็นจุดสูงสุดของเขตวังหลวง ยามที่นางอยู่ในเมืองไปตักก็พักอยู่ที่นั่นมาโดยตลอด

เงินฉางเซิงมิได้แปลกใจในคำตอบนี้ เขากลับแปลกใจในท่าที่หวาดกลัวที่ลั่วลั่วแสดงออกมาในตอนนี้นี้มากกว่า

เมื่อครั้งอยู่ที่สำนักศึกษาศาสนาหลวง ลั่วลั่วในตอนนี้นี้ยังคงน่ารักเหมือนในตอนนั้น แต่นางจะไม่มีทางเผยสีหน้าเช่นนี้ออกมาแน่

แท้จริงแล้วเกิดอะไรขึ้นกันแน่ หรือว่าการที่มู่ฮูหยินคิดจะให้ นางแต่งไปยังเมืองเสวียเหล้าไม่ใช่เพียงแค่ทำร้ายจิตใจนาง แต่ยังทำให้ นางหวาดกลัวอย่างมากอีกด้วย

ลั่วลั่วมองกระเรียนขาวตัวนั้นที่อยู่นอกหน้าต่าง ทั้งยังมองสีหน้าของเขา ก่อนถามอย่างระมัดระวังว่า "ภรรยาของอาจารย์จะไม่พอใจหรือไม่"

เงินฉางเซิงนิ่งอึ้งก่อนถาม "เหตุใดนางต้องไม่พอใจ"

เขาไม่เข้าใจจริงๆ ว่าเหตุใดสวี่ไหย่วหรงต้องไม่พอใจ เมื่อครู่เขาก็ไม่เข้าใจว่าเหตุใดมังกรดำน้อยถึงได้บอกว่าสมองตนมีปัญญา

เมื่อเห็นการตอบสนองของเขา ลั่วลั่วก็ผ่อนคลายลงแต่ยังคงตึงเครียดอยู่บ้าง นางลองหยั่งเชิงเอ่ยถาม "อาจารย์ ท่านไม่โทษข้าหรือ"

เงินฉางเซิงนึกถึงตอนที่ลั่วลั่วออกจากจิงตู ในจดหมายที่เขียนให้เขาบอกว่านางเคยโกหกเขา ที่จริงแล้วนางกับเขาอายุเท่ากัน เพียงแต่อ่อนเด็กลงเท่านั้น

นางกำลังกังวลว่าตนจะตำหนินางเพราะเรื่องนี้หรือ

เงินฉางเชิงรู้สึกอับจนถ้อยคำ เขามองนางและเตรียมจะเอ่ยอะไรบางอย่าง แต่กลับนิ่งอึ้งไปทั้งอย่างนั้น

แยกจากกันห้าปีแท้ๆ ใบหน้าของลั่วลั่วกลับยังเหมือนเมื่อก่อน อ่อนวัยน่ารักเป็นที่สุด ทั้งยังดูราวกับเด็กน้อยคนหนึ่ง

นี่เป็นไปได้อย่างไรกัน ระดับการบำเพ็ญเพียรของนางน่าจะยังไม่ถึงขั้นนี้ หรือเผ่ามารก็มีวิชาลับที่ทำให้รูปลักษณะอ่อนเยาว์เหมือนกับสำนักศึกษาหนานซี

"อาจารย์..." ลั่วลั่วเอ่ยเรียกเสียงเบา

เงินฉางเชิงได้สติกลับมาและกล่าว "ข้าค่อนข้างโกรธมากจริงๆ"

ลั่วลั่วครุ่นคิดอย่างตึงเครียด หรือว่าอาจารย์ได้ยินคำพูดนั้นของเขวียนหยวนฟัว? หรือว่าได้ยินคำพูดนั้นของตนกัน?

อาจารย์รู้แล้วว่าตนชอบเขา ก็เลยโกรธขึ้นมาหรือ

เงินฉางเชิงเอ่ย "ในเมื่อเจ้ารู้ข่าวคราวก่อนแล้ว เหตุใดจึงไม่เขียนจดหมายขอความช่วยเหลือไปที่ตำหนักหลิง ข้าเป็นอาจารย์ของเจ้าย่อมไม่ทอดทิ้งเจ้าแน่นอน"

เมื่อได้ยินคำพูดของเงินฉางเชิง ลั่วลั่วก็นิ่งอึ้งไปเล็กน้อย จากนั้นก็รู้สึกถึงความหวานชื่นสุดหัวใจ

ใช่แล้ว อาจารย์จะทอดทิ้งตนได้อย่างไรกัน ในเวลาที่ยอันตรายที่สุด ท่านจะต้องทะลวงผ่านเมฆลงมาพร้อมกับแสงสีทองหมื่นจั้งที่สาดส่อง แล้วพาตนหนีไปเป็นแน่

แต่หากบอกเรื่องนี้กับตำหนักหลิงตั้งแต่ตอนแรก เผ่ามนุษย์ก็อาจมีวิธีอื่นในการจัดการ อาจารย์ยังจะมาด้วยตนเองหรือ

ลั่วลั่วในใจคิดว่าเจตนาดีของตนต้องปิดบังจากอาจารย์เอาไว้ต่อไป ต้องปิดบังไปชั่วชีวิตก็ตาม

หากมีเวลาชั่วชีวิตก็คงดี

"ผู้อาวุโสเปื่อยยั้งหงิกงอจากไปแล้ว"

น้ำเสียงของเงินฉางเซิงทุ้มต่ำ ทำลายความคิดที่ทั้งหวานชื่นและ
เปรี้ยวฝาดเล็กน้อยของนาง

ความหมายของคำว่าจากไปนี้มีใช่ไปจากเมืองไปดี แต่เป็นการ
จากโลกนี้ไป

ลั่วลั่วตกใจมาก หลังจากนั้นก็รู้สึกเศร้าเสียใจ

ความเศร้าเสียใจนี้เป็นเพราะผู้อาวุโสท่านนั้นที่นางไม่เคยพบเจอ
มาก่อน และเป็นเพราะเหตุผลอื่น

ผู้แข็งแกร่งขึ้นเทพศักดิ์สิทธิ์คนหนึ่งถูกวางแผนทำร้ายและเสียชีวิต
ในเมืองไปดี เรื่องนี้สุดทายเป็นแล้วยังต้องการคำอธิบาย

เผ่ามนุษย์และเผ่ามารถึงช่วงเวลาแห่งการแยกจากแล้วจริงๆ หรือ
ตนกับอาจารย์เพิ่งจะได้พบกันอีกครั้ง ก็ถึงเวลาที่ยากจะได้พบกันอีกแล้วหรือ

นางยื่นมือออกไปจับเข็มขัดของเงินฉางเซิง หน้าเล็ก ๆ นั้นเต็มไปด้วย
ความขุ่นเคือง นางมองเขาก่อนเอ่ย "อาจารย์ ข้าไม่ยอม"

เงินฉางเซิงไม่อาจหลบไปได้เพราะการกระทำของนางรวดเร็ว
ราวกับสายฟ้า นอกจากการเพิ่มขึ้นของระดับความแข็งแกร่งแล้ว
ก็เป็นเพราะการกระทำนี้นางเคยทำมาแล้วนับครั้งไม่ถ้วน

เมื่อคราวอยู่ที่สำนักศึกษาศาสนาหลวง ทุกครั้งที่ถูกเงินฉางเซิงไล่
กลับไปสวนไปเฉา หรือหลังจากนั้นที่นางกลับมายังตำหนักหลังหรือ
วังหลวง นางล้วนใช้วิธีการนี้ในการยื้อเวลา

นางยังมีการกระทำที่คุ้นเคยอีกอย่างซึ่งสามารถยื้อเวลาได้นาน
ยิ่งกว่า นั่นก็คือการเอียงตัวล้มลง แล้วทอดขาเงินฉางเซิงเอาไว้

เพียงแต่ว่าตอนนี้นางโตขึ้นบ้างแล้ว ทั้งยังมีความกระดากอายอยู่บ้าง
ที่จะทำเช่นนั้น

เฉินฉางเซิงกล่าว "ไม่ได้ร้ายแรงอย่างที่เจ้าคิด แต่ไม่ว่าเรื่องใดก็ตามที่กระทำไปแล้วก็จำเป็นต้องจ่ายค่าตอบแทน"

ความตกต่ำของผู้แข็งแกร่งขั้นเทพศักดิ์สิทธิ์ผู้หนึ่ง หากไม่ต้องการให้คนจากเผ่ามนุษย์ค้นหาความจริง ค่าตอบแทนที่เมืองไปตี้จำเป็นต้องจ่ายย่อมหนักหนามากเช่นกัน

คำพูดนี้ของเขามีได้เจาะจง แต่แท้จริงนั้นเป้าหมายที่คมกระบี่ชี้ไปชัดเจนอย่างมาก

ลั่วลั่วเอ๋ยเสียงทุ้มต่ำ "ท่านแม่...ตั้งครมแล้ว"

นี่คือสิ่งที่นางกำลังบอกแก่เฉินฉางเซิง สถานะของมู่ฮูยินจะมั่นคงขึ้นมาก ตรงกันข้ามสถานะและความสำคัญของนางในเผ่ามารจะอ่อนแอลงอย่างมาก

"แต่ไม่เป็นไร ข้าจะพยายาม"

ลั่วลั่วแลบลิ้นออกมาอย่างน่ารัก

นั่นเคยเป็นใบหน้าแยมยืมที่ร่าเริง ตอนนี้นักดูฝันใจยิ่ง ถึงกับค่อนข้างหนักอึ้งอย่างมาก

เมื่อมองใบหน้าเล็กๆ ของนาง เฉินฉางเซิงรู้สึกสงสารเป็นอย่างมาก "เจ้าไม่ต้องทำอะไรทั้งนั้น"

ลั่วลั่วมองเขาก่อนเอ่ยอย่างจริงจัง "อาจารย์ ที่จริงแล้วข้ามีผู้สนับสนุนมากมาย ข้าเพียงแต่คิดว่าถึงอย่างไรท่านต้องมาช่วยเหลือข้าแน่ ดังนั้นข้าจึงไม่ได้ทำอะไร"

เฉินฉางเซิงเอ่ย "ต่อให้เจ้าสามารถทำเรื่องมากมายได้ก็ไม่ต้องทำ"

ลั่วลั่วทำตาโตก่อนถาม "เพราะเหตุใดเล่า"

เฉินฉางเซิงยื่นมือไปลูบศีรษะของนางและกล่าวตอบ "เพราะนางเป็นมารดาของเจ้า และเพราะข้าเพิ่งรู้ว่าเจ้าชอบยืนอยู่บนที่สูง"

ลั่วลั่วชอบยืนอยู่บนที่สูงจริง อย่างเช่นต้นไทรใหญ่ต้นนั้นที่

ริมทะเลสาบของสำนักศึกษาศาสนาหลวง ตำแหน่งซึ่งเสียนในตำแหน่งหลักง
หรือตำแหน่งนี้ในตอนนี้

ผู้ที่ไม่เข้าใจนางอาจจะคิดว่าองค์หญิงผู้สูงศักดิ์ที่สุดผู้หนึ่งบนโลก
ผู้ขึ้นชอบความรู้สึกที่สามารถมองลงมาจากที่สูงไปยังเบื้องล่าง

แต่เงินจางเชิงรู้ว่าไม่ใช่

ลัวลัวชอบยืนอยู่บนที่สูง ก็เพราะที่นั่นสามารถมองไปยังที่ไกล
ออกไปได้

"หญิงสาวตัวเล็กๆ ผู้ขึ้นชอบที่ไกลๆ จะรังเป็นจักรพรรดินีอยู่ใน
ที่แห่งนี้ได้อย่างไร"

เงินจางเชิงมองนางก่อนเอ่ยอย่างจริงจัง

ลัวลัวมองเขาอย่างตกตะลึงและพลันโถมตัวสู่อ้อมอกของเขา
กอดเขาเอาไว้แน่นแล้วอุ้มไถบหน้าเล็กๆ นั้นไปมาตรงหน้าอกเขาไม่หยุด
พลางเปล่งเสียงแห่งความสุขออกมา

เสียงนั้นเบามาก บ้างก็เป็นเสียงเหมียวๆ บ้างก็เป็นเสียงครี๊ดๆ
ฟังแล้วคล้ายกับลูกแมวอ่อนที่เพิ่งกินนมอย่างอึดหน่าถูกอุบขึ้นมาแล้ว
กว่าแปดร้อยครั้งก็มีปาน

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่
<https://bit.ly/3NeervT>